

Sygn. akt IC 1808/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Toruniu – Wydział I Cywilny

w składzie:

przewodniczący: SSR Maciej J. Naworski

protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Ignaszak

po rozpoznaniu 7 kwietnia 2016r., w T.,

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Banku S.A. we W. (KRS (...))

przeciwko R. D. (pesel (...))

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. D. na rzecz powoda (...) Banku S.A. we W. na rzecz powoda kwotę 6,80zł (sześć złotych i osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.586,20zł (jedenaście tysięcy pięćset osiemdziesiąt sześć złotych i dwadzieścia groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od dnia 8 sierpnia 2015r. do dnia 13 kwietnia 2016r.,

III. rozkłada zasądzoną w punkcie II. (drugim) kwotę na 39 (trzydzieści dziewięć) rat w wysokości 1. (pierwsza) rata 186,20zł (sto osiemdziesiąt sześć złotych i dwadzieścia groszy) i 38 (trzydzieści osiem) rat po 300zł (trzysta złotych) każda płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca począwszy od maja 2016r. wraz z umownymi odsetkami przypadającymi od każdej z rat za okres i w wysokości wskazanej w punkcie II. (drugim) oraz z umownymi odsetkami w tej samej wysokości w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat od dnia jej płatności do dnia zapłaty,

IV. oddała powództwo w pozostałej części,

V. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania.

Sygn. akt IC 1808/15

UZASADNIENIE

(...) Bank S.A. w W. żądał od R. D. 12.243zł z odsetkami, ponieważ udzielił pozwanemu kredytu, który nie został spłacony.

Pozwany wnosił o rozłożenie świadczenia na raty (k. 54 – 55) i oddalenie powództwa co do kwoty 1.000zł, którą uścił powodowi (k. 65).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

1. Pozwany nie zakwestionował powództwa co do zasady a nie zachodziły wątpliwości w zakresie opisanym w art. 213 § 2 in fine k.p.c. wobec czego Sąd nie badał problemu zasady żądania (volenti non fit iniuria). Pomijając kwestię spełnionego świadczenia, roszczenie było więc uzasadnione w świetle art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (tekst j. dz. U. z 2015r., poz. 128 ze zm.) oraz art. 359 § 1, 481 § 1 w związku z art. 354 k.c.

2. Pozwany wnosił o oddalenie powództwa co do kwoty 1.000zł, podnosząc zarzut zapłaty. Na dowód przedstawił dowody uiszczenia powodowi 400zł z dnia 8 marca 2016r. (k. 64) i 250zł z dnia 10 lutego 2016r. (k. 64), których nie uwzględniało rozliczenie powoda (k. 46).

Powód nie zakwestionował dokumentów a były wiarygodne wobec czego Sąd oddalił powództwo w powyższym zakresie. Stan faktyczny podlega bowiem ocenie na moment zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.); spełnienie świadczenia skutkuje natomiast wygaśnięciem zobowiązania.

Zdumienie budzi przy tym brak częściowego cofnięcia pozwu przez powoda i podtrzymywanie żądania go w całości.

Na marginesie wypada zaznaczyć, że nie było podstaw do odroczenia rozprawy, ponieważ może to nastąpić wyłącznie w przypadku nieprawidłowego zawiadomienia stron o jej terminie albo w razie nieobecności strony wynikającej z przyczyn, których nie można przewyżyczyć i wiadomych sądowi (art. 214 § 1 k.p.c.). Tym bardziej Sąd nie mógł wzywać powoda do składania dowodów przeciwnych, ponieważ działałoby w ten sposób na niekorzyść pozwanego. Proces cywilny jest natomiast kontradiktoryjny, a strona ma prawo podnosić zarzuty i zgłaszać dowody także na rozprawie (art. 217 § 1 k.p.c.). W rezultacie strona, która rezygnuje z obecności na rozprawie, działa na własne ryzyko.

3. Na podstawie art. 320 k.p.c. Sąd rozłożył zasądzoną kwotę na raty przyjmując, że zachodzi uzasadniony przypadek, o którym mowa w powołanym ostatnio przepisie.

Sąd uznał bowiem za wiarygodne zeznanie pozwanego na temat jego sytuacji rodzinnej i majątkowej. Nie było bowiem żadnych podstaw do stwierdzenia, że pozwany kłamał a powód nie podważył jego wypowiedzi.

W rezultacie Sąd ustalił, że po pierwsze, pozwany zarabia 1.600zł a utrzymuje się z niepracującą żoną i czteroletnim synem, po drugie, że nie ma żadnego majątku i nikogo, kto mógłby mu pomóc i, po trzecie, że wydaje 700zł miesięcznie na mieszkanie i prąd (zeznania pozwanego k. 65v).

Względy słuszności oraz utrwalona opinia jurysprudencji wskazują, że rozstrzygnięcie sporu cywilnego nie może prowadzić do ruiny dłużnika.

W konsekwencji rozłożenie świadczenia na raty było nieodzowne.

Ustalając wysokość raty Sąd kierował się deklaracją pozwanego, że może płacić powodowi po 300zł miesięcznie.

Oczywiste jest, że stosując art. 320 k.p.c. Sąd powinien uwzględniać nie tylko sytuację dłużnika lecz brać pod uwagę także słuszne interesy wierzyciela. Wbrew pozorom jednak uwzględnienie wniosku pozwanego jest korzystne także dla powoda. Gwarantuje bowiem wykonanie zobowiązania.

Trzeba zaś zwrócić uwagę, że powód, kierując całą należność do egzekucji i tak nie zostałby zaspokojony w krótkim czasie, już tylko z racji wysokości zarobków pozwanego i kwoty wolnej od zajęcia (art. 829 pkt 5 k.p.c.).

Nie można też abstrahować od tego, że pierwotne zobowiązanie pozwanego także było ratalne a niedogodność polegająca na wydłużeniu końcowego terminu zaspokojenia powoda do sierpnia 2019r. a nie jak przewidywała umowa do grudnia 2017r. (§ 2 pkt 1 umowy, k. 34) nie jest zaś nadmierne w kontekście względów słuszności.

4. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. przyjmując, że obciążanie pozwanego kosztami nie było sprawiedliwe z uwagi na jego trudną sytuację materialną a także na podtrzymywanie powództwa w części, w której świadczenie zostało spełnione.